

Kapitola devatenáctá

TGV, ultimátní vlakový zážitek!

Během našeho pobytu v Paříži zjišťuju, že v sousedství shodou velmi šťastných náhod pobývá nejsympatičtější herecký pár českého showbyznysu a mí kamarádi Martina Babišová a Kryštof Bartoš. Se sbalenými baťůžky se nimi setkáváme v jedné klasické francouzské kavárně, kde mají senzační palačinky s voňavými jahodami a domácí smetanou. Rozloučení s Paříží je tak velmi rozpustilé a bujaré. Kluci Martině s Kryštofem líčí s očima navrch hlavy zážitky z Disneylandu a pak vytahují hlavní trumf – krásnou kolekci figurek Star Wars, kterou si sami zaplatili z peněz, které na cestu dostali od babiček. A Kryštof Bartoš v tu ránu omládne minimálně o patnáct let a je zase malým klukem, který si rád hraje, jak by řekl klasik. A kluci mu slibují, že mu figurky půjčí, až se potkají příště u nás v Čechách, tedy na Moravě, odkud všichni pocházíme.

Teď o tom nemůže být řeč, protože figurky jsou až do konce naší cesty zásadním doplňkem všech vlakových stolků a kluci s nimi dlouhé hodiny nadšeně inscenují nové příběhy Hvězdných válek, které by George Lucas mohl z fleku produkovat v rámci nějaké bláznivé experimentální filmové edice. Byl by to trháč!

Stejně jako fakt, že se mi na cestu z Paříže do Milána podařilo zarezervovat TGV. Během naší tour už jsem absolvovala a pronikla do celé řady různých více či méně funkčních softwarů a aplikací na nákup místenek, toto ovšem byla unikátní premiéra – poprvé jsem nakupovala lístky na vlak přes telefon. Sice trvalo celých dvacet minut, než jsme si s pánem na lince vyhláskovali a potvrdili naše krásná česká jména, ale všechno kupodivu perfektně klaplo a nás do tohoto úžasného rychlovlaku pustili zcela bez problémů.

DÍKY TOMU TUDÍŽ TĚSNĚ MINEME ŠVÝCARSKO, ale zato absolvujeme dechberoucí jízdu pohořím Alp okolo Mont Blancu. Kromě příběhů ze Star Wars hrajeme stolní hry, povídáme si o předešlých týdnech a já mám pocit, že krásnější už svět být snad ani nemůže. A taky si říkám, že ta dvě těhotenství krátce po sobě byla sice po všech stránkách masakr, ale že je skvělý, jak jsou teď kluci věkově blízko sebe a úplně bez problémů se spolu zabaví.

Do Milána přijíždíme na podivně pusté nádraží bokem od historického centra města, a protože už je relativně pozdě, volám na pomoc uber, abychom se dopravili do ubytování v centru, a ještě rychle stihli něco povečeřet. Ve městě totiž budeme jen čtyřadvacet hodin. Je to naše zastávka před finální a kýženou destinací – Benátkami. Druhý den ráno jdeme mezi prvními na prohlídku milánského dómu, tedy slavné Katedrály Narození Panny Marie, a především na procházku po tamější střeše. Tu nám doporučuje tatínek,